

[Ømann.]

ja, måske et svagt faldende skatteniveau, ikke står til troende. Det afgørende for folk er ikke finans- eller økonomiministerens tal og forudsigelser, men det tørre tal, der står på skattekortet til december, det tal, der angiver trækprocenten. Dette tal vil stige, selv om statsskatten og selv om folkepensjonsbidragsprocenten fastholdes. Det sker, fordi de samlede kommunale skatter vil stige.

Det tog lang tid i udvalget at nå frem til dette resultat, og jeg har indtryk af at talerne i dag, at der er flere af udvalgsmedlemmerne, der endnu ikke er kommet til det.

Efter de foretagne beregninger skulle den gennemsnitlige kommunale skatteprocent ganske vist falde fra 18,3 til 17,3, og det lyder jo betryggende, men det nytter kun lidt, når den amtskommunale udskrivning, som nu optræder som en selvstændig faktor og en selvstændig del af trækprocenten, vil stige. Der forelå intet skøn, så indenrigsministeren kunne ikke bekræfte eller afkræfte dette, til trods for at aviserne har fyldt spalterne med resultaterne af amtsrådenes foreløbige overvejelser. Hos repræsentanterne for kommunerne, folk, der står realiteterne lidt nærmere, var tvivlen ikke så stor; det almindelige billede ville blive en stigning i de samlede kommunale skatter. Hvor stor ved vi ikke, men vi kan have vore bange anelser, når vi tænker på situationen i fjor, hvor resultatet af en beskedent nedsættelse af den statslige udskrivningsprocent forvandlede til en brat stigning i trækprocenterne, fordi kommuneskatten steg ganske voldsomt, og denne gang har vi altså amterne med. Disse anelser afsvækkes ikke af regeringens skatteloft for kommunerne. Denne lovgivning lader ganske vist et ret stort antal ikke særlig folkerige og ikke særlig store kommuner i fred, fordi de ikke har presserende opgaver; men en stor mellemgruppe vil få problemer, som vel kan løses med udsættelser og afsavn. En tredje gruppe må simpelt hen søge den dispensation, som indenrigsministeren har pålagt sig kun at give i ganske særlige tilfælde. Den sidste gruppe omfatter omegnskommunerne og udviklingskommunerne, altså meget folkerige områder.

Hvad resultatet af denne ganske særlige, men åbenbart talstærke dispensationsvirk-

somhed bliver, ved vi ikke, men vi har lov til at gætte. Nærmere op imod valget vil vi vide meget mere om kommunernes trængsler. Denne lovgivning vil medføre forhandlinger, strid og administration, og de områder, der bliver ramt, er de sædvanlige, de yderligt liggende, altså skoler, sociale foranstaltninger, kulturelle formål.

Må jeg sige om denne lovgivning, at den er udtryk for det modsatte af planlægning. Kommunernes organisationer er uvilligt gået med. Vi vil ikke være med til at tage ansvaret for den således gennemførte hovedkuldts blokering.

Men trods disse hårde indgreb bliver resultatet altså alligevel en skattestigning, eller jeg kan måske i dag få indenrigsministeren til at garantere fra dette sted, at det ikke bliver tilfældet, og jeg kan måske også få hr. Grünbaum til at medgarantere, for jeg synes også, hans bedømmelse gik ud på, at der ikke ville finde en stigning sted. Jeg synes ikke, at befolkningen af valgtekniske årsager skal finde sig i at blive ved med at blive flået. Jeg synes det især ikke på baggrund af, at den økonomiske oversigt udtaler, at de dæmpende foranstaltninger nu er begyndt at virke. Mere kan altså ventes. Ej heller kan den nuværende arbejdsløshed, de stigende færdigvarelagre og den svigtende erhvervsinvestering gøre det højere skattetryk forsvarligt, uanset hvilke lyse forventninger regeringen nærer til udviklingen i slutningen af 1972. Jeg skal derfor anbefale, at man dog giver befolkningen det håb, at det kan gå den anden vej, at man tidsindstiller sin finanspolitik på rette måde og uanset valget nedsætter udskrivningsprocenten til de 86, vi har foreslået. Det er 5 points ned, og det siges at koste omkring 1 milliard kr.

Vi er ikke tilhængere af at berøve det offentlige penge. Det er ganske urigtigt, når hr. Niels Helveg Petersen påstår, at vi ikke er til at få med til at bevilge noget, der er ubehageligt. Jeg tror, vi havde stor succes ved et valg i 1960erne på at sige, at man ikke skulle lytte til de øvrige partiers løfter om skattenedsættelser. Men vi tror ikke længere på eventyret om, at der skal oparbejdes et kolossalt kasseoverskud, og at pengene derefter skal nedkules eller brændes i Nationalbanken. Men nu vel, viser det sig, at kommuneskatterne udvikler sig skikkeligere, end